

Arrest

nr. 163 820 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 april 2011, in zijn verklaarde hoedanigheid van descendent ten laste van een Spaanse onderdaan, een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 9 september 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 141 304 van 19 maart 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissingen van 9 september 2011.

1.4. Verzoeker dient op 2 juni 2015, in zijn verklaarde hoedanigheid van descendent ten laste van een Spaanse onderdaan, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 2 december 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 4 december 2015, ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.06.2015 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voornaam: [Y.]

Nationaliteit: Marokkaans

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attesten van OCMW Halle dd. 30.04.2015 op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon waaruit blijkt dat beiden geen leefloon / steun / enige financiële steun genieten

- attest van het registratiekantoor te Halle dd. 02.06.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in België

- kadastrale verklaring dd. 05.04.2005 en elektronisch attest dd. 22.09.2011 waaruit blijkt dat er op naam van betrokkene geen gegevens geregistreerd staan in de registers van het Spaanse kadaster: beide attesten zijn echter onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene geen eigendommen bezit

- attest dd. 22.09.2011, uitgegeven door het arbeidsbureau te Leganes (Spanje), waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet gekend was als begunstigde van een werkloosheidsuitkering of-subsidie: niet alleen is dit attest onvoldoende recent, ook zegt het niets over eventuele andere bronnen van inkomsten van betrokkene

- arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 01.04.2014 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches

- rekeninguittreksels (BNP Paribas Fortis) uit de periode 07.05.2014 – 08.05.2015 waaruit blijkt dat betrokkene in deze periode op regelmatige basis stortingen ontving vanwege de referentiepersoon: echter, deze bewijzen dateren van ná de aankomst van betrokkene in België en van ná de vorige aanvraag gezinshereniging van betrokkene (bijlage 19ter dd. 13.04.2011, afgesloten met de bijlage 20 dd. 09.09.2011). Ze kunnen bijgevolg dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds financiële steun ontving vanwege de referentie-persoon van in het land van herkomst of origine.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in zowel Spanje als Marokko, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 13.04.2011 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van

de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon.

Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tevens betoogt hij dat er sprake is van een motiveringsgebrek en van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*“EN CE QUE la partie adverse estime que le requérant ne prouve pas de manière suffisante qu’il est démuné ou que ses ressources sont insuffisantes, les documents produits n’établissent pas de manière suffisante le caractère « à charge » et ne peuvent constituer une preuve suffisante;
Que le Conseil de céans à ce propos, dans un arrêt n° 65.604 du 16 août 2011, a été amené à rappeler que :*

3.1. En l’espèce, sur le moyen unique, en sa première branche, le Conseil rappelle que la Cour de Justice de l’Union européenne a, dans son arrêt YUNYING JIA (Arrêt C-1/05 du 9 janvier 2007), déterminé ce qu’il faut entendre par personne « à charge ». Il ressort dudit arrêt que : « (...) l’article 1er, §1, sous d) de la directive 73/148 doit être interprété en ce sens que l’on entend par « [être] à [leur] charge » le fait pour le membre de la famille d’un ressortissant communautaire établi dans un autre Etat membre au sens de l’article 43 CE, de nécessiter le soutien matériel de ce ressortissant ou de son conjoint afin de subvenir à ses besoins essentiels dans l’Etat d’origine ou de provenance de ce membre de la famille au moment où il demande à rejoindre ledit ressortissant. L’article 6, sous b), de la même directive doit être interprété en ce sens que la preuve de la nécessité d’un soutien matériel peut être faite par tout moyen approprié, alors que le seul engagement de prendre en charge ce même membre de la famille, émanant du ressortissant communautaire ou de son conjoint, peut ne pas être regardé comme établissant l’existence d’une situation de dépendance ».

Force est d’observer que la condition fixée à l’article 40bis, §2, al.1er, 4°, de la Loi, relative à la notion « [être] à [leur] charge » doit être comprise à la lumière de la jurisprudence précitée comme impliquant le fait d’avoir été à charge au pays d’origine ou de provenance avant de venir en Belgique. Il s’agit d’une question relative à la prise en charge au pays d’origine ou de provenance qui est distincte de la condition visée par l’article 40ter, liée à la capacité financière concrète du regroupant de réaliser cette prise en charge en Belgique. »

Que, comme précédemment exposé, le requérant vivait incontestablement à charge de son père en Espagne, leur dernier pays de résidence, comme en atteste le titre de séjour qui lui a été délivré par les autorités espagnoles ;

ALORS QUE le requérant a produit, à l’appui de sa demande d’autorisation de séjour, sa carte de résident permanent obtenue en Espagne dans le cadre d’un regroupement familial avec son père, à charge duquel il vivait déjà en Espagne ;

Que le requérant exposait également dans sa demande avoir obtenu un titre de séjour en qualité de descendant à charge de son père en Espagne et avoir suivi ce dernier en Belgique en 2011 ;

Que le requérant avait introduit une première demande de délivrance d’une carte de séjour en 2011 en invoquant précisément ces éléments ;

Qu’il incombait dès lors à la partie adverse de tenir compte de l’ensemble des éléments de la cause, en ce compris la situation socioéconomique du requérant en Espagne et l’obtention d’un titre de séjour dans le cadre d’un regroupement familial et après avoir prouvé sa dépendance matérielle ;

Que s’il n’est pas contesté que la charge de la preuve incombe au requérant, celle-ci doit néanmoins s’apprécier de manière raisonnable et ne dispense pas la partie adverse de son devoir de minutie ni de tenir compte de l’ensemble des éléments de la cause pour motiver sa décision;

1) Que la partie adverse a ainsi commis une erreur manifeste d’appréciation de la situation du requérant ;

Qu’en effet, le titre de séjour permanent obtenu par le requérant en Espagne précise qu’il s’agit d’un titre de séjour communautaire, à savoir délivré en application des dispositions communautaires, et précise en outre qu’il s’agit d’un regroupement familial ;

Que l’on peut légitimement en déduire que ce titre de séjour a été délivré en application de la Directive 2004/38 du PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l’Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membre ;

Que cette Directive prévoit en effet la possibilité, pour les descendants majeurs d’un citoyen UE, de bénéficier d’un droit au séjour dans le cadre d’un regroupement familial à condition de prouver qu’il vit à charge de son regroupant ;

Que le requérant s’étant vu délivrer ce titre de séjour en application de cette Directive, cette condition de vivre à charge de son père est réputée remplie en l’espèce et qu’il appartenait à la partie adverse d’en tenir compte ;

Qu’outre une erreur manifeste d’appréciation, la décision attaquée est également entachée d’un vice de motivation ;

Qu’il incombe en effet à l’autorité administrative qui statue de motiver adéquatement ses décisions, en prenant en considération l’ensemble des éléments de la cause ;

Que l’article 3 de la loi du 29 juillet 1991 est rédigé en ces termes : « La motivation exigée consiste en l’indication, dans l’acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ».

Qu'aux termes de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991, la motivation doit être adéquate, en ce qu'elle justifie raisonnablement la décision ;

Que « La loi du 29 juillet 1991 oblige l'administration à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et à justifier raisonnablement ses décisions... (Lagasse, D., « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, J.T., 1991, p.738)»

Qu'il s'agit là d'application du principe selon lequel l'administration commet une illégalité lorsqu'elle omet de procéder à un examen particulier et complet des circonstances de l'affaire. (Salmon, Le Conseil d'Etat, I, Bruxelles, Bruylant, 1994, p.477)

Que les motifs de droit tiennent dans la mention des textes auxquels l'autorité se réfère pour prendre la décision en cause ;

Que les motifs de fait sont fournis par les circonstances concrètes qui ont amené l'autorité à adopter telle décision ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse s'est totalement abstenue de tenir compte de la situation de dépendance matérielle du requérant à l'égard de son père, laquelle est attestée par le titre de séjour obtenue par la requérante en Espagne en application de la Directive 2004/38 précitée;

Que l'allégation selon laquelle le requérant n'aurait pas démontré être à charge de son ascendant dans son pays d'origine ni être dépourvu de ressources au Maroc est dès lors non pertinente, le dossier administratif révélant que le requérant a quitté le Maroc avec son père alors qu'il était encore mineur pour résider légalement en Espagne, pays dont son père a la nationalité, et qu'il a ensuite suivi sa famille en Belgique, sans jamais retourner vivre au Maroc ;

Que cette motivation démontre manifestement une absence de prise en compte de l'ensemble des éléments de la cause ;

Qu'en s'abstenant de tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause, la partie adverse manque à son obligation de motivation ;

Qu'en outre, ces arguments ont expressément été invoqués par le Conseil du requérant dans le courrier joint à la demande de délivrance d'un titre de séjour ;

Que ce courrier exposait en effet que : « Par analogie, il convient de remarquer que le requérant est en mesure de rapporter la preuve qu'il ne bénéficie pas de revenus en Espagne, où il a obtenu un titre de séjour dans le cadre d'un regroupement familial avec son père avec lequel il vivait.

L'intéressé peut à cet égard produire des attestations délivrées par les autorités espagnoles et desquelles il ressort que celui-ci ne travaillait pas et ne bénéficiait d'aucun revenu de remplacement.

De même, l'intéressé produit une composition de ménage en Espagne, de laquelle il ressort clairement que celui-ci était repris dans le ménage de son père et à charge de ce dernier.

Il ressort également de ce document que le requérant est arrivé en Espagne avec sa mère et ses frères et soeurs le 12 mars 2001, soit alors qu'il était encore mineur (âgé de 15 ans), de sorte qu'il en résulte, à tout le moins implicitement, qu'étant resté vivre dans ce ménage, il vivait à charge de son père.

Par ailleurs, l'intéressé a suivi son père lors de son arrivée en Belgique en 2011 et vit depuis lors chez lui et à sa charge.

L'intéressé résidant en outre chez son père depuis son arrivée sur le territoire et ce dernier n'ayant jamais sollicité l'intervention du CPAS, il s'en déduit légitimement que ce dernier vit bel et bien à charge de son ascendant européen.

Il convient à cet égard de relever que le père de l'intéressé a souscrit un engagement de prise en charge en faveur de ce dernier (Annexe 3bis).

L'intéressé démontre ainsi qu'il est sans ressources et qu'il vit chez son père, à charge de ce dernier, lequel paie le loyers, les charges locatives ainsi que tous les frais liés à son quotidien.

L'intéressé produit en outre des preuves de paiement des loyers et charges locatives par son père, ainsi qu'une attestation du CPAS de laquelle il ressort que ce dernier n'a jamais sollicité la moindre aide.

Enfin, l'intéressé produit des preuves de versements d'argent de poche en sa faveur par son père à concurrence de 250 euros/mois depuis le mois de juin 2014, de sorte qu'il prouve ainsi être à charge de son père au moment de l'introduction de sa demande.

Par conséquent, n'ayant jamais perçu de salaire ni de revenu de remplacement depuis son arrivée sur le territoire en 2011- soit il y a plus de quatre ans-, étant repris sur la composition de ménage de son père et prouvant le paiement des charges quotidiennes par ce dernier et de versements d'argent de poche mensuellement depuis près d'un an, l'intéressé démontre qu'il vit sans ressources et à charge de son ascendant UE au moment de l'introduction de sa demande. »

Que le requérant invoquait ainsi de manière substantielle l'obtention d'un titre de séjour en Espagne dans le cadre d'un regroupement familial et après avoir démontré sa dépendance matérielle à l'égard de son père aux autorités espagnoles ;

Que le requérant a également produit des documents prouvant que cette dépendance matérielle existait jusqu'au départ du requérant pour la Belgique en 2011, ayant produit des attestations de non-travail et d'absence de revenus délivrées par les autorités espagnoles ;

Qu'il ressort également du dossier administratif que le requérant avait introduit une première demande de regroupement familial en arrivant sur le territoire en 2011 et que ce dernier vit chez son père depuis lors et dans une situation précaire, laquelle ne lui permet pas de travailler ni de se procurer des ressources ;

Que la motivation de la décision attaquée passe cependant totalement sous silence ces éléments primordiaux, de sorte que celle-ci est entachée d'irrégularité ;

2) Que le requérant a en effet produit des attestations délivrées par les autorités espagnoles et desquelles il ressort que celui-ci ne travaillait pas et ne bénéficiait d'aucun revenu de remplacement ;

Que, de même, le requérant a produit une composition de ménage en Espagne, de laquelle il ressort clairement que celui-ci était repris dans le ménage de son père et à charge de ce dernier ;

Qu'il ressort également de ce document que le requérant est arrivé en Espagne avec sa mère et ses frères et sœurs le 12 mars 2001, soit alors qu'il était encore mineur (âgé de 15 ans), de sorte qu'il en résulte, à tout le moins implicitement, qu'étant resté vivre dans ce ménage, il vivait à charge de son père ;

Que par ailleurs, l'intéressé a suivi son père lors de son arrivée en Belgique en 2011 et vit depuis lors chez lui et à sa charge ;

Que le requérant résidant en outre chez son père depuis son arrivée sur le territoire et ce dernier n'ayant jamais sollicité l'intervention du CPAS, il s'en déduit légitimement que ce dernier vit bel et bien à charge de son ascendant européen dans la mesure où son statut administratif ne lui permet pas de travailler ;

Qu'il convient à cet égard de relever que le père de l'intéressé a souscrit un engagement de prise en charge en faveur de ce dernier (Annexe 3bis), laquelle a été jointe au dossier ;

Que le requérant a ainsi démontré qu'il est sans ressources et qu'il vit chez son père, à charge de ce dernier, lequel paie le loyers, les charges locatives ainsi que tous les frais liés à son quotidien depuis son arrivée sur le territoire en 2011 ;

Que la requérant a produit en outre des preuves de paiement des loyers et charges locatives par son père, ainsi qu'une attestation du CPAS de laquelle il ressort que ce dernier n'a jamais sollicité la moindre aide ;

Qu'enfin, le requérant a produit des preuves de versements d'argent de poche en sa faveur par son père à concurrence de 250 euros/mois depuis le mois de juin 2014, de sorte qu'il prouve ainsi être à charge de son père depuis plus d'un an au moment de l'introduction de sa demande.

Que, par conséquent, n'ayant jamais perçu de salaire ni de revenu de remplacement depuis son arrivée sur le territoire en 2011- soit il y a plus de quatre ans-, étant repris sur la composition de ménage de son père et prouvant le paiement des charges quotidiennes par ce dernier et de versements d'argent de poche mensuellement depuis près d'un an, la requérant a pu valablement démontré qu'il vivait sans ressources et à charge de son ascendant UE au moment de l'introduction de sa demande ;

Qu'à ce titre, il est utile de rappeler la jurisprudence du présent Conseil qui a pu estimé que :

« Comme le remarque le requérant, la notion d'être à charge est une notion de fait qui n'est définie par aucune disposition légale dans notre droit belge. Le requérant a fourni un certificat d'indigence ainsi que plusieurs attestations de personnes lui ayant de la part de son fils de l'argent d'Algérie. La partie défenderesse estime que les déclarations sur l'honneur ne sont pas suffisantes pour prouver qu'elle était à charge au moment de sa demande de séjour. Cependant au vu de la situation, le Conseil ne voit pas quel autre document aurait pu être fourni. Partant il y a lieu de considérer que le requérant a suffisamment prouvé être à charge de sa fille au moment de sa demande. Dès lors force est de constater que la décision est inadéquatement motivée en ce qu'elle se borne à affirmer que le requérant n'a pas prouvé suffisamment et valablement qu'elle était à charge de sa belle-fille (décision n°16285 du 24 septembre 2008)

Que les mêmes principes trouvent à s'appliquer par analogie au cas d'espèce, le requérant ayant rapporté la preuve de sa dépendance matérielle en Espagne où il résidait avec son père dans le cadre d'un regroupement familial et ayant suivi ce dernier, avec lequel il cohabite depuis 2011 et dépend matériellement ;

Que partant, la partie adverse, en retenant que le requérant ne rapportait pas de manière suffisante la dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint été sans tenir compte du statut obtenu dans son dernier pays de résidence, n'a pas suffisamment et valablement motivé sa décision et ce faisant, a commis une erreur manifeste d'appréciation, violant ainsi les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, la motivation retenue étant inadéquate.

Qu'il convient à cet égard de référer à une jurisprudence récente de la CJCE, appelée à se prononcer sur la notion d'« être à charge », laquelle a dans son arrêt du 1 janvier 2014 (CJUE, 16 janvier 2014, Flora May Reyes c. Migrationsverket, n° C-423/12,) considéré que :

20 À cet égard, il y a lieu de relever que, pour qu'un descendant direct d'un citoyen de l'Union, qui est âgé de 21 ans ou plus, puisse être considéré comme étant «à charge» de celui-ci au sens de l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38, l'existence d'une situation de dépendance réelle doit être établie (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 42).

21 Cette dépendance résulte d'une situation de fait caractérisée par la circonstance que le soutien matériel du membre de la famille est assuré par le citoyen de l'Union ayant fait usage de la liberté de circulation ou par son conjoint (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 35).

22 Afin de déterminer l'existence d'une telle dépendance, l'État membre d'accueil doit apprécier si, eu égard à ses conditions économiques et sociales, le descendant direct d'un citoyen de l'Union, qui est âgé de 21 ans ou plus, ne subvient pas à ses besoins essentiels. La nécessité du soutien matériel doit exister dans l'État d'origine ou de provenance d'un tel descendant au moment où il demande à rejoindre ledit citoyen (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 37).

23 En revanche, il n'est pas nécessaire de déterminer les raisons de cette dépendance, et donc du recours à ce soutien. Cette interprétation est exigée en particulier par le principe selon lequel les dispositions qui, telle la directive 2004/38, consacrent la libre circulation des citoyens de l'Union, partie des fondements de l'Union, doivent être interprétées largement (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 36 et jurisprudence citée).

24 Or, le fait que, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal, un citoyen de l'Union procède régulièrement, pendant une période considérable, au versement d'une somme d'argent à ce descendant, nécessaire à ce dernier pour subvenir à ses besoins essentiels dans l'État d'origine, est de nature à démontrer qu'une situation de dépendance réelle de ce descendant par rapport audit citoyen existe.

25 Dans ces conditions, il ne saurait être exigé dudit descendant que, en plus, il établisse avoir vainement tenté de trouver un travail ou de recevoir une aide à la subsistance des autorités de son pays d'origine et/ou essayé par tout autre moyen d'assurer sa subsistance.

26 En effet, l'exigence d'une telle démonstration supplémentaire, qui ne peut, en pratique, être aisément effectuée, ainsi que l'a relevé M. l'avocat général au point 60 de ses conclusions, est susceptible de rendre excessivement difficile la possibilité pour le même descendant de bénéficier du droit de séjour dans l'État membre d'accueil, alors que les circonstances décrites au point 24 du présent arrêt sont déjà de nature à démontrer l'existence d'une situation de dépendance réelle. De ce fait, cette exigence risque de priver les articles 2, point 2, sous c), et 7 de la directive 2004/38 de leur effet utile.

27 Au demeurant, il n'est pas exclu que ladite exigence contraigne le descendant concerné à effectuer des démarches plus compliquées, telles que celles d'essayer d'obtenir différentes attestations certifiant qu'aucun travail n'a été trouvé et qu'aucune allocation sociale n'a été obtenue, que la démarche consistant dans l'obtention d'un document de l'autorité compétente de l'État d'origine ou de provenance attestant l'existence d'une situation de dépendance. Or, la Cour a déjà jugé qu'un tel document ne peut constituer une condition de la délivrance du titre de séjour (arrêt Jia, précité, point 42).

28 Il convient, par conséquent, de répondre à la première question que l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38 doit être interprété en ce sens qu'il ne permet pas à un État membre d'exiger, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal, que, pour pouvoir être considéré comme étant à charge et relever ainsi de la définition de la notion de «membre de la famille» énoncée à cette disposition, le descendant en ligne directe âgé de 21 ans ou plus établisse avoir vainement tenté de trouver un travail ou de recevoir une aide à la subsistance des autorités de son pays d'origine et/ou essayé par tout autre moyen d'assurer sa subsistance.

Sur la seconde question

29 Par sa seconde question, la juridiction de renvoi demande, en substance, si l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38 doit être interprété en ce sens que le fait qu'un membre de la famille, en raison de circonstances personnelles telles que son âge, ses qualifications professionnelles et son état de santé, est considéré comme ayant des chances raisonnables de trouver un emploi et, en outre, entend travailler dans l'État membre d'accueil, a une incidence sur l'interprétation de la condition d'être «à charge», visée à cette disposition.

30 À cet égard, il y a lieu de relever que la situation de dépendance doit exister, dans le pays de provenance du membre de la famille concerné, au moment où il demande à rejoindre le citoyen de l'Union dont il est à la charge (voir, en ce sens, arrêts Jia, précité, point 37, et du 5 septembre 2012, Rahman e.a., C83/11, non encore publié au Recueil, point 33).

31 Il s'ensuit que, ainsi que l'ont fait valoir, en substance, l'ensemble des intéressés ayant soumis des observations à la Cour, d'éventuelles perspectives d'obtenir un travail dans l'État membre d'accueil, permettant, le cas échéant, au descendant direct, âgé de plus de 21 ans, d'un citoyen de l'Union de ne plus être à la charge de ce dernier une fois qu'il bénéficie du droit de séjour, ne sont pas de nature à avoir une incidence sur l'interprétation de la condition d'être «à charge», visée à l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38.

32 Par ailleurs, ainsi que l'a fait valoir à bon droit la Commission européenne, la solution contraire interdirait, en pratique, audit descendant de chercher un travail dans l'État membre d'accueil et porterait atteinte, de ce fait, à l'article 23 de cette directive, qui autorise expressément un tel descendant, s'il bénéficie du droit de séjour, d'entamer une activité lucrative à titre de travailleur salarié ou non salarié (voir, par analogie, arrêt Lebon, précité, point 20).

33 Par conséquent, il convient de répondre à la seconde question que l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38 doit être interprété en ce sens que le fait qu'un membre de la famille, en raison de circonstances personnelles telles que son âge, ses qualifications professionnelles et son état de santé, est considéré comme ayant des chances raisonnables de trouver un emploi et, en outre, entend travailler dans l'État membre d'accueil, n'a pas d'incidence sur l'interprétation de la condition d'être «à charge», visée à cette disposition.

(...)

Par ces motifs, la Cour (quatrième chambre) dit pour droit:

1) L'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil, du 29 avril 2004, relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 9

68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE, doit être interprété en ce sens qu'il ne permet pas à un État membre d'exiger, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal, que, pour pouvoir être considéré comme étant à charge et relever ainsi de la définition de la notion de «membre de la famille» énoncée à cette disposition, le descendant en ligne directe âgé de 21 ans ou plus établisse avoir vainement tenté de trouver un travail ou de recevoir une aide à la subsistance des autorités de son pays d'origine et/ou essayé par tout autre moyen d'assurer sa subsistance.

2) L'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38 doit être interprété en ce sens que le fait qu'un membre de la famille, en raison de circonstances personnelles telles que son âge, ses qualifications professionnelles et son état de santé, est considéré comme ayant des chances raisonnables de trouver un emploi et, en outre, entend travailler dans l'État membre d'accueil, n'a pas d'incidence sur l'interprétation de la condition d'être «à charge», visée à cette disposition. »

Que les mêmes principes s'appliquent donc par analogie au cas d'espèce.

Que, pour ces motifs, le moyen unique est fondé, de sorte qu'il convient d'annuler la décision attaquée."

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Verzoeker wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en omdat hij niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de hierin vervatte voorwaarde dat de bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar ten laste dient te zijn van de burger van de Unie die hij wenst te vervoegen. Verweerder verduidelijkt dat om als ten laste te kunnen worden beschouwd van een burger van de Unie er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan in het land van herkomst of origine. Hij gaat concreet in op de verschillende voorgelegde bewijsstukken en geeft aan dat verzoeker aan de hand van deze stukken niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen is zowel in Spanje als in Marokko en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving van de referentiepersoon. Hij stelt vast dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon. Hij benadrukt in dit verband ook nog dat het gegeven dat verzoeker op het adres van de referentiepersoon was of is gedomicieerd niet volstaat om te besluiten dat hij ook ten laste is van deze referentiepersoon en dit nu het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet

impliciet kan worden afgeleid uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstrekken.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of enig motiveringsgebrek wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat hij een familielid is van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Het is niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg, opdat hij als familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, dient aan te tonen ten laste te zijn van zijn Spaanse vader.

Opdat kan worden aanvaard dat verzoeker ten laste is van zijn Spaanse vader dient het bewijs voor te liggen dat hij materieel wordt ondersteund door de Spaanse ascendent die in België verblijft omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat verweerder de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat verzoeker ten laste moet zijn van de Spaanse ascendent die hij begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van verzoeker dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, in het land van herkomst of origine reeds ten laste was van deze Spaanse onderdaan en er toen reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Het is niet betwist dat verzoeker ter staving van zijn thans voorliggende aanvraag volgende stukken voorlegde: attesten van het OCMW van Halle van 30 april 2015 op naam van zowel hemzelf als de referentiepersoon dat zij geen steun genieten; een attest van het registratiekantoor te Halle van 2 juni 2015 dat verzoeker geen onroerende goederen bezit in België; een kadastrale verklaring van 5 april 2005 en een elektronisch attest van 22 september 2011 dat er op naam van verzoeker geen gegevens staan geregistreerd in de registers van het Spaans kadaster; een attest van 22 september 2011 van het arbeidsbureau van Leganes, Spanje, dat verzoeker op de datum van uitgifte van het attest geen “*begunstigde is van een werkloosheidsuitkering of –subsidie*”; een arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon; rekeningsuittreksels uit de periode van 7 mei 2014 tot 8 mei 2015 waaruit blijkt dat verzoeker in deze periode regelmatige stortingen ontving van de referentiepersoon.

Verweerder was van mening dat gelet op deze voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat er voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon. Hij stelde vast dat aan de hand van deze stukken niet afdoende blijkt dat verzoeker effectief onvermogen is zowel in Spanje als in Marokko en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving van de referentiepersoon. Hij benadrukte in dit verband ook nog dat het gegeven dat verzoeker op het adres van de referentiepersoon was of is gedomicieerd niet volstaat om te besluiten dat hij ook ten laste is van deze referentiepersoon en dit nu het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet kan worden afgeleid uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Verzoeker betoogt dat hij onbetwistbaar ten laste was van zijn vader in Spanje en dit reeds voldoende blijkt uit de Spaanse verblijfskaart zoals hij deze overmaakte bij zijn aanvraag. Hij benadrukt dat deze kaart hem door de Spaanse autoriteiten werd afgegeven in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Hij stelt zodoende in Spanje reeds het bewijs te hebben geleverd ten laste te zijn van zijn vader en benadrukt dat de Spaanse autoriteiten – waar zij overgingen tot de afgifte van de verblijfstitel – reeds vaststelden dat hij ten laste is.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat in zoverre verzoeker in dit verband uitgaat van een veronderstelling dat de door hem voorgelegde Spaanse verblijfstitel hem werd afgegeven in toepassing van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, hij zulks geenszins concreet aannemelijk maakt. Zulks kan ook geenszins worden

afgeleid uit de kopie van de Spaanse verblijfstitel van verzoeker zoals deze is opgenomen in het administratief dossier. In dit verband dient ook te worden gewezen op artikel 3 van deze richtlijn, dat bepaalt dat deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Nu geenszins blijkt dat verzoekers vader, die een Spaans onderdaan is, in Spanje verbleef als burger van de Unie die gebruik maakte van zijn vrij verkeer, blijkt evenmin dat verzoekers eerdere verblijfssituatie in Spanje onder het toepassingsgebied viel van de voormelde richtlijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een "*permiso de residencia larga duracion*" afgegeven door de Spaanse overheden voorlegde. Er kan aldus worden aangenomen dat hij in dit land beschikt(e) over een vorm van duurzaam verblijfsrecht. Op geen enkele wijze geeft deze verblijfstitel aan dat deze werd afgegeven in het kader van gezinshereniging. Zelfs indien alsnog wordt aangenomen dat, zoals door verzoeker wordt uiteengezet, hij in 2001 op 15-jarige leeftijd zijn vader volgde naar Spanje en aldaar in het kader van gezinshereniging met zijn vader een verblijfsrecht verkreeg, dringt nog de vaststelling zich op dat verzoeker – die aangeeft in februari 2011 naar België te zijn gekomen – gedurende ongeveer 10 jaar in Spanje heeft verbleven en hij in de loop van dit verblijf een duurzaam verblijfsrecht verwierf waarvan niet blijkt dat het nog afhankelijk is/was van het voldaan zijn aan eventuele verblijfsvoorwaarden die kunnen gelden in het kader van gezinshereniging, zoals bijvoorbeeld het ten laste zijn. Er blijkt aldus niet dat de voorgelegde verblijfstitel uit Spanje van aard is dat deze op zich het bewijs kan leveren dat verzoeker in de periode voorafgaand aan zijn komst naar België in Spanje nog ten laste was van zijn vader. In casu stelt de Raad dan ook vast dat de voorligging van deze Spaanse verblijfstitel verzoeker geenszins vrijstelde van het neerleggen van stukken die aantonen dat hij wel degelijk ook in de periode voorafgaand aan de komst naar België nog afhankelijk was van zijn vader om in zijn behoeften te voorzien. Er blijkt niet dat zonder meer kan worden verondersteld, te meer nu verzoeker reeds lange tijd meerderjarig was toen hij naar België kwam, dat hij gedurende zijn lange verblijf in Spanje steeds ten laste is gebleven van zijn vader. Verzoeker wijst op het in zijn aanvraag gestelde dat uit het gegeven dat hij in Spanje steeds bij zijn vader bleef wonen kan worden afgeleid dat hij er ook steeds ten laste was van zijn vader, doch verweerder gaf – daargelaten de vraag of het is aangetoond dat verzoeker in Spanje steeds inwoonde bij zijn vader – op duidelijke wijze in de bestreden weigeringsbeslissing aan van mening te zijn dat het ten laste zijn niet op impliciete wijze vermag te worden afgeleid uit een loutere samenwoning. Dergelijke beoordeling komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aanmerkelijk dat verweerder enig relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

In de mate dat verzoeker vervolgens stelt dat hij wel degelijk ook aantoonde steeds ten laste te zijn gebleven van zijn vader tijdens zijn verblijf in Spanje gelet op de voorlegging van een attest dat hij niet werkte in Spanje en evenmin bestaansmiddelen ontving van de Spaanse overheden, dient de Raad op te merken dat verzoeker in dit verband enkel het attest van 22 september 2011 van het arbeidsbureau van Leganes, Spanje, voorlegde dat hij op datum van uitgifte van dit attest – dit is op een ogenblik dat hij reeds in België verbleef – geen "*begunstigde is van een werkloosheidsuitkering of –subsidie*". Dit stuk attesteert geenszins dat verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België in Spanje niet werkte of aldaar geen uitkering genoot. Een attest dat verzoeker op een ogenblik dat hij niet langer verblijft in Spanje aldaar geen werkloosheidsuitkering of –subsidie ontvangt, vermag op zich genomen ook in geen geval te kunnen volstaan als bewijs dat verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België geen dergelijke uitkering genoot in Spanje of dat hij op dat ogenblik geen inkomsten uit tewerkstelling had in Spanje. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verweerder ten onrechte op basis van een attest dat verzoeker in Spanje op een ogenblik dat hij aldaar niet langer verblijft geen werkloosheidsuitkering of –subsidie ontvangt, niet weerhield dat het bewijs zou zijn geleverd dat hij reeds van in het land van herkomst, voorafgaandelijk aan de komst naar België, afhankelijk was van zijn vader om in zijn levensonderhoud te voorzien en ten laste was. De Raad kan in dit verband ook enkel vaststellen dat verzoeker geen enkele duidelijkheid verschaft over zijn concrete situatie in Spanje voorafgaand aan de komst naar België. Zo blijkt niet of hij nog studeerde dan wel werkzoekende was of reeds werkte, ..., laat staan dat hij in dit verband dan enig begin van bewijs zou voorleggen.

Verzoeker stelt verder dat hij sinds zijn komst naar België in 2011 bij zijn vader verblijft en zich hier in een precaire situatie bevindt, waarin hij niet kan werken en geen eigen inkomen kan verwerven. Hij is van mening dat deze belangrijke elementen niet in ogenschouw werden genomen. Hij benadrukt dat gelet op de door hem voorgelegde stukken blijkt dat hij op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag ten laste was van zijn vader. De Raad stelt evenwel vast dat, zoals hierboven

ook reeds werd geduid, verweerder heel duidelijk heeft aangegeven dat voor hem – opdat vaststaat dat de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Spaanse ascendent die men begeleidt of vervoegt, is vervuld – minstens ook dient vast te staan dat de descendent in het verleden, voor zijn aankomst in het Rijk, in het land van herkomst of origine reeds ten laste was van deze Spaanse onderdaan en er toen reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond. Verweerder gaf aldus op duidelijke wijze aan dat voor hem het in geen geval kan volstaan dat de descendent in België ten laste komt van zijn vader. Zoals reeds werd aangegeven, kan deze beoordeling niet kennelijk onredelijk worden bevonden.

Verzoeker wijst vervolgens nog op een attest van tenlasteneming dat zijn vader voor hem zou zijn aangegaan en op een attest van gezinssamenstelling in Spanje waaruit zou blijken dat hij aldaar ten laste was van zijn vader. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat, gelet op de stukken van het administratief dossier, niet blijkt dat verzoeker dergelijke stukken voorlegde in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag. Een verbintenis tot tenlasteneming waarbij zijn vader wil instaan voor welbepaalde kosten die gepaard gaan met zijn verblijf in België is ook geenszins van aard het bewijs te kunnen leveren dat verzoeker in de periode voorafgaand aan de komst naar België in Spanje effectief ten laste was van zijn vader. Ook werd reeds aangegeven dat verzoeker het kennelijk onredelijk karakter niet aantoonde van de motivering dat het ten laste zijn niet op afdoende wijze kan worden bewezen door een loutere samenwoning.

Verzoeker benadrukt de verschillende door hem voorgelegde stukken en herhaalt het door hem bij zijn aanvraag gestelde, doch maakt niet aannemelijk dat verweerder enig relevant gegeven en/of stuk dat voorlag ten onrechte niet bij zijn beoordeling heeft betrokken of niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Door verder louter aan te geven niet akkoord te gaan met de beoordeling die in verband met deze stukken werd gemaakt, geeft verzoeker weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch zonder aldus aan te tonen dat verweerder gelet op de voorliggende stukken en/of gegevens op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Er kan ook geenszins wordt vastgesteld dat verweerder met zijn beoordeling het reeds aangehaalde arrest Reyes van het Hof van Justitie zou hebben miskend. Er blijkt niet dat verweerder een invulling aan het begrip “*ten laste*” heeft gegeven die niet verenigbaar is met deze rechtspraak.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het ten slotte volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker ook geenszins aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. In de mate dat verzoeker nog een schending aanvoert van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en van artikel 17/5 van het Vreemdelingenbesluit merkt de Raad ten slotte op dat verzoeker niet toelicht op welke wijze deze bepalingen door verweerder zouden zijn miskend bij het nemen van de bestreden beslissingen. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS